

GLASILO KULTURNE MANIFESTACIJE DANI KSAVERA ŠANDORA GJALSKOG

GJALSKI

BROJ DRUGI

ZABOK, LISTOPAD 2014.

INTERVJUI

Drago Orlić

*prvi urednik PoZe, povodom
predstavljanja 18. PoZiCe*

DOBITNICA OVOGODIŠNJE NAGRADE

Julijana Matanović

*„Ima kava koje nisam
trebala popiti, ali i onih
na koje valja čekati”*

IZLOŽBE

Tomislav
Ostrman
~
Stipan
Tadić

O Ksaveru Šandoru Gjalskom	3
O Danima Gjalskog	3
INTERVJU: Julijana Matanović, dobitnica Književne nagrade Gjalski	4
Dosadašnji dobitnici Književne nagrade K.Š.Gjalski	5
Dobitnica Književne nagrade Gjalski 2014.	7
Odluka Prosudbenog povjerenstva	7
Dvadeset godina Nagrade Gjalski za srednje škole	8
Gjalski je opet među nama	8
Dobitnici srednjoškolske nagrade	9
Fotoradionica Dragutina Škreblina	9
INTERVJU: Drago Orlić, prvi urednik PoZe	10
RADIONICA: Čitaj i piši s piscem u kući pisca	II
OBLJETNICA: Povodom 18. PoZiCe	12
RADIONICA KREATIVNOG PISANJA: Put u središte kratke priče	12
LIKOVNA RADIONICA UMJETNIČKE GRAFIKE: Slika iza riječi	13
PREDSTAVA: Kreket	14
PROMOCIJA KNJIGE: Gospon profesor i 55 lakih komada	14
IZLOŽBA: Grafička mapa Zdenke Pozaić	14
IZLOŽBA: Tadićevi autoportreti u Velikoj galeriji	15
IZLOŽBA: Gradele Tomislava Ostrmana	15
Program	16

UVODNIK

Dragi čitatelji,
i drugi broj glasila *Gjalski* je pred vama.
Potaknuti odličnim reakcijama na
prošlogodišnje izdanje i ovaj put smo
pripremili mnoštvo zanimljivih tema
koje prate *Dane Gjalskog*. Glavni dio
posvećen je ovogodišnjoj dobitnici
Nagrade Julijani Matanović,
književnici i sveučilišnoj profesorici
koja je profesionalno već godinama
vezana uz *Gjalskog*, a sad, napokon,
dobiva i književnu nagradu koja nosi
njegovo ime. Od samih početaka ove
manifestacije potiče se literarno
stvaralaštvo mladih. Da se u tome
uspjiveva dokazuju i dvije velike
obljetnice o kojima piše više u nastavku.
Dvadeset godina *Nagrade Gjalski* za
srednjoškolce prilika je da se prisjetimo
svih dosadašnjih dobitnika. Njihove
nagrđene priče, ti biseri dječje mašte,
ostaju zapisani na stranicama *PoZiCe* čiji
18. broj predstavljamo ove godine uz
razgovor s njezinim prvim urednikom
Dragom Orlićem.

Radionice, izložbe, kazališna
predstava, promocije knjiga – očekuje
nas bogat kulturni tјedan koji
predstavljamo i u ovom broju *Gjalskog*.
Srdačno vas očekujemo!

TAJNICA MANIFESTACIJE
ANDREJA ŠAGUD

KULTURNA MANIFESTACIJA
DANI KSAVERA ŠANDORA GJALSKOG
20. – 25. listopada 2014.

ORGANIZATOR: Kulturna manifestacija
Dani K.Š.Gjalskog – Zabok

PREDSJEDNIK: Ivan Hanžek

UPRAVNI ODBOR KULTURNE MANIFESTACIJE:
Tihomir Vrancić – *predsjednik*, Dušanka
Mikulec Mikac – *zamjenica predsjednika*,
Andreja Šagud – *tajnica*, Ingrid Lončar,
Ljiljana Mokrovčak, Bibijana Šlogar, Dinka
Tomašković Presečki, Sofija Keča, Biserka
Jakšić, Goran Vrgoč i Aleksandar Šandor
Pavišić – *članovi*

SUORGANIZATORI:
Društvo hrvatskih književnika, Pučko
otvoreno učilište Zabok, Osnovna škola
K.Š.Gjalskog, Gimnazija AGM, Srednja

škola Zabok, Škola za umjetnost, dizajn,
grafiku i odjeću Zabok, Gradska knjižnica
Ksaver Šandor Gjalski, Regenerator, Krčma
Polanović, Dvorac Gjalski, Regalerija

PROSUDBENO POVJERENSTVO

ZA KNJIŽEVNU NAGRADU:

Stjepan Čuić, DHK – Zagreb, *predsjednik*
Ivica Matičević, DHK – Zagreb
Pavao Pavličić – *prošlogodišnji dobitnik
Nagrade Gjalski*
Sofija Keča, Dani Gjalskog – Zabok
Ingrid Lončar, Dani Gjalskog – Zabok

PROSUDBENO POVJERENSTVO

ZA „MALU NAGRADU GJALSKI”

Željka Horvat-Vukelja, *urednica*
„Modre laste”, *predsjednica*
Ines Krušelj-Vidas, Osnovna škola
Matije Gupca Gornja Stubica
Valerija Novak, Osnovna škola
K.Š.Gjalskog, Zabok

PROSUDBENO POVJERENSTVO
ZA „NAGRADU GJALSKI ZA SREDNJOŠKOLCE”

Vlasta Horvatić-Gmaz,
„Kajkaviana”, *predsjednica*
Marija Lamot, Srednja škola Krapina
Irena Labaš Veverec, Škola primjenjene
umjetnosti i dizajna, Zagreb

IZDAVAČ: Kulturna manifestacija „Dani K.Š.
Gjalskog”, Kumrovečka 8, Zabok

UREDNIŠTOVO: Andreja Šagud,
Dušanka Mikulec Mikac

DIZAJN: Anja Knežić, Igor Vranješ

TIPOGRAFIJA: Nikola Đurek

WEB DIZAJN: Bojan Janjanin

TISAK: Službeni glasnik, Krapina

NAKLADA: 1000 kom.

www.danigjalskog.com

POKROVITELJI: Ministarstvo kulture Republike Hrvatske, Krapinsko-zagorska županija, Grad Zabok, Grad Crikvenica i Grad Poreč
MEDIJSKI POKROVITELJI: Zagorski list, Večernji list, Radio Kaj i Radio Zabok **DONATORI MALE NAGRADE GJALSKI I NAGRADE GJALSKI ZA UČENIKE**
SREDNJIH ŠKOLA: Školska knjiga Zagreb – Časopis Modra lasta, Mozaik knjiga Zagreb, Gradska knjižnica Ksaver Šandor Gjalski Zabok,
 Kajkaviana Donja Stubica, Grad Crikvenica i Grad Poreč

O KSAVERU ŠANDORU GJALSKOM

P I S E I N G R I D L O N Č A R , P R O F .

Ksaver Šandor Gjalski (pravim imenom Ljubo Babić) rodio se u Gredicama nadomak Zaboka 26. listopada 1854. na roditeljskom imanju u staroj vlastelinskoj kući. Do svoje sedme godine boravi u Gredicama, a tada obitelj seli u Varaždin. U Varaždinu je Gjalski završio gimnaziju. Na zagrebačku pravoslovnu akademiju upisao se 1871., a studij prava nastavlja u Beču 1874. godine. Završivši pravo, Gjalski služuje u Virovitici, Pakracu, Sisku, na Sušaku i u Zagrebu. U Virovitici upoznaje Vilmu Goner, buduću suprugu i, kako sam Gjalski kaže "...u tom će braku mnogo povoda biti da (sam) se latio spisateljskog pera."

Gjalski je počeo pisati vrlo mlađ, a kao književnik javlja se 1884. u *Vijencu* crticom *Illustrissimus Batorych* koja je 1886. ušla u zbirku *Pod stariom krovovima*.

Svoj prvi roman – *Maričon Gjalski* piše 1884., a 1885. *U novom dvoru*. Nadalje iz godine u godinu, slijedi prava bujica djela: roman *Unoči* (1886.), *Janko Borislavić* (1887.), *Tri pripovijesti bez naslova* (1887.), *Bijedne priče* (1888.), *Iz vermeđinskikh dana* (1891.), *Osvit* (1892.), *Radmilović* (1893.), *Male pripovijesti* (1894.), *Mors* (1897.), *Diljem doma* (1899.).

Poslije stanke od sedam godina piše povijesni roman *Za materinsku riječ*. Novelu *Ljubav lajnanta Milića* piše 1915. Slijede romani *Dolazak Hrvata* (1924.) i *Pronevjereni ideali* (1925.). Posljednji roman *Pronevjereni ideali* tiskan je po prvi put tek 1994. godine zaslugom Matice hrvatske – Ogranak Zabok.

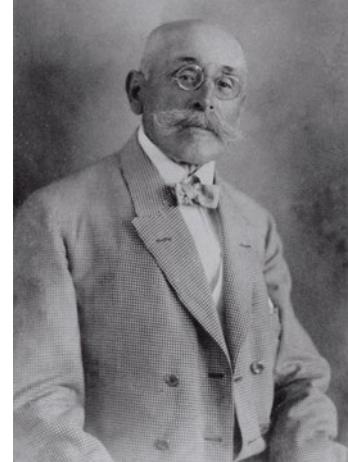
Teme kojima se Gjalski bavi u svojim djelima kreću se od društveno-političkih, socijalnih do metafizičkih i okultnih. Hrvatsko zagorje, njegov

rođni kraj, bio je i do kraja ostao piščeva opsesija, izvorište gotovo svih njegovih literarnih tema i motiva. Gjalski je pisac u čijem se djelu isprepliću i međusobno dopunjaju racionalni, realistički pogled na svijet i njegova pomalo sentimentalno – romantična narav.

Gjalski je poznavao strane jezike, mnogo je putovao, čitao, proučavao djela iz filozofije, ekonomije, društvenih znanosti. Bavio se, kao amater, i fotografijom.

Dospio je i među političare – 1917. godine bio je imenovan velikim županom Županije zagrebačke i grada Karlovca. Gjalski je pisac krupnog značaja, a ovo je tek djelić onoga što pomaže da ga bolje upoznamo.

K.Š.Gjalski umro je u Gredicama 6. veljače 1935. i pokopan je na zabočkom groblju.

O Danimu Gjalskog

P I S E A N D R E J A Š A G U D

Obilježavajući u Zaboku 125. godišnjicu rođenja Ksavera Šandora Gjalskog, 1979. godine ustanovljena je Književna nagrada *Ksaver Šandor Gjalski*. U početku se Nagrada dodjeljivala svake druge godine za rukopis neobjavljenog djela, međutim 1985. godine postala je godišnja književna nagrada. Ovo ugledno i prestižno priznanje piscu najboljeg objavljenog prozognog književnog djela u Republici Hrvatskoj ove se godine dodjeljuje tridesetprvi put.

O najboljem književnom djelu odluku donosi prosudbeno povjerenstvo od pet članova, od kojih su dva predstavnici Društva hrvatskih književnika, dva profesori književnosti iz Zaboka, a peti član je prošlogodišnji dobitnik Nagrade „Gjalski“. Nagrada se sastoji od povelje, plakete s likom K.Š.Gjalskog i novčanog iznosa. Nagradu dodjeljuju Društvo hrvatskih književnika i Grad Zabok, uz potporu Ministarstva kulture RH, Krapinsko-zagorske županije te gradova Poreča i Crikvenice.

Od početne ideje o dodjeli književne nagrade razvila se kulturna manifestacija s brojnim i raznovrsnim sadržajima.

Kulturna manifestacija *Dani K.Š.Gjalskog* održava se svake godine krajem listopada, u tjednu kada je rođen Gjalski. U okviru manifestacije organiziraju se mnogobrojni kulturni programi – izložbe, koncerti, kazališne predstave, promocije knjiga, radionica kreativnog pisanja, likovna radionica umjetničke grafike te fotoradionica. Uz Književnu nagradu *Gjalski* dodjeljuju se i nagrade za učenike osnovnih i srednjih škola koje su ustanovljene kao poticaj proznom stvaralaštvu djece i mladih.

Po uzoru na ove nagrade za učenike, u Poreču i Crikvenici, prijateljskim gradovima Grada Zaboka, ustanovljene su slične nagrade. Svi nagrađeni radovi tiskaju se u knjizi *PoZiCa* – zbirci literarnih i likovnih radova učenika Poreča, Zaboka i Crikvenice.

Teme kojima se Gjalski bavi u svojim djelima kreću se od društveno-političkih, socijalnih do metafizičkih i okultnih...

Ima kava koje nisam trebala popiti, ali i onih na koje valja čekati

Iskreno, lijepo je kad se spoji i priznanje struke i pažnja onih koji u mojim fikcijama pronalaze svoja iskustva, ali kad bih morala birati – i sad to u ovom trenutku možda i nije mudro reći – između velikih nagrada i radosti u očima svojih čitatelja na književnim susretima po našim manjim mjestima, izabrala bih drugo. Zabok, grad u kojem se dodjeljuje nagrada, taj grad koji o njoj tako dugo i nježno skrbi, sa svojim ljudima, spoj je jednog i drugog

RAZGOVARALA BISERKA JAKŠIĆ

Nagrada Gjalski nekoliko vas je puta zaobišla, no ove godine, po многим, nepravda je ispravljena. Jesu li piscu važnije nagrade ili čitateljska publika? Koliko ja znam, i koliko sam pročitala u medijima, bila sam nekoliko puta u najužim izborima. Prva pratičila pobedničkoj knjizi bio je moj prvijenac Zašto sam vam lagala, objavljen prije sedamnaest godina. Istu lenu je prošle godine ponijela knjiga Samo majka i kći. Jasno je da je lijepo čuti kad te draga Ančica iz Društva književnika nazove i

kaže Čestitam, tvoja je knjiga jednoglasno nagradena... ali ne smijem biti neiskrena i ne reći da mi je, i onda kad mi je nedostajalo samo to malko, bilo nekako stalo do toga tko je laureat. Laganje je bilo uz sjajnu knjigu Alenke Mirković Glasom protiv topova, uz roman koji je na samom vrhu obvezne literature na mom kolegiju Hrvatsko žensko ratno pismo i bez koje bi i literarna, i povjesna, i ljudska, pa čak i politička priča o gradu Vukovaru ostala maglovitija. Grad Vukovar je jedino pravo herojsko mjesto dobio upravo kroz literarno štivo. Prošle godine nagradu je dobio Pavao Pavličić, autor o kojem sam napisala podosta tekstova i koji izaziva moje silno poštovanje, pisac čije veličine opusa svi mi skupa nismo svjesni. Biti uz tako velike naslove i osobe gotovo da se može izjednačiti s dobivanjem nagrade. Pod uvjetom da si osoba koja se ne boji hlada većih od sebe. U isto vrijeme, dok su me i neke druge nagrade mimoilazile u sitnom broju glasova, ostajala sam vedra i dobro raspoložena zasigurno i zbog ljubavi svoje publike koja nikada nije bila upitna. I nisam gubila njihovu podršku premda već četrnaest godina nisam objavila dužu proznu formu. Iskreno, lijepo je kad se spoji i priznanje struke i pažnja onih koji u mojim fikcijama pronalaze svoja iskustva, ali kad bih morala birati – i sad to u ovom trenutku možda i nije mudro reći – između velikih nagrada i radosti u očima svojih čitatelja na književnim susretima po našim manjim mjestima, izabrala bih drugo. Zabok, grad u kojem se dodjeljuje nagrada, taj grad koji o njoj tako dugo i nježno

skrbi, sa svojim ljudima, spoj je jednog i drugog. Nije to sad prigodničarska retorika. Prije nekoliko godina bila sam nositeljica kolegija Književna nagrada – ulaznica u povijest i sa svojim sam studentima prošla kroz povijest svih naših nagrada i znam koliko je nagrada Gjalski velika i u čije sam društvo, ove godine, upala. Kad već spominjem svoju nastavnicičku praksu, moram dodati da mi je i kolegij o cijelokupnom djelu Ksavera Šandora Gjalskog jedan od najdražih. No, više neću o svojim vezama sa Zabokom i piscem, popijenim kavama u Dvorcu jer će razgovor dobiti presnažan ispovjedni ton, a njega ionako ima u knjizi koja je nagrađena.

Nagrada Gjalski je najstarija književna nagrada za prozu, je li i najvažnija? Što vama znači?

Gjalski je, kao što sam i spomenula, a spomenula sam na temelju istraživanja nagrada, doista među najvažnijima. Sad, da me niste pitali kao ovogodišnju dobitnicu, ja bih zasigurno, očima

O KNJIZI

Da, ja sam ponudila svoju kavu, svoju skuhanu priču i servirala je pred očima čitatelja, a oni neka je ispijaju. Gorku, slatkú, uz rahatluk, čokoladu, iz fotelje, sa sećije, sa svekrvom, ljubavnikom, budućim mužem... I nadograđuju svoje priče unutar svojih šalica.

književne povjesničarke, izostavila prijedlog među. Prisjetimo se samo imena koja su nagradena *Gjalskim* i pokušajmo zamisliti hrvatsku proznu scenu bez *Kratkog izleta*, *Šapudla*, *Sarajevskog marlbara...* i pitajmo se bi li ona bila ista. A sve su to naslovi upravo ukrašeni i Vašom nagradom. Ili, uzmimo za primjer knjigu *Sjećanja Višnje Stahuljak*. Mislim da je ona nagradu dobila 1996. Nakon toga, o krasnoj spisateljici počelo se na drukčiji način govoriti. Drukčiji znači jednostavno primjerjeniji i pravedniji. Naglo je prestala biti pisac samo za djecu. *Gjalski* je bacio novo svjetlo i na njezine dotadašnje romane i priče. Radosna sam što sam u tom nizu. A radosna sam i zbog činjenice da su u povjerenstvu sjedile osobe čiji rad izuzetno cijenim i volim. Ako nagradu, u ime Povjerenstva, potpisuje Stjepan Čuić, autor *Staljinove slike*, *Tridesetogodišnjih priča*, *Ordena*, tih formativnih naslova mog literarnog odrastanja, onda sam još dodatno ponosnija.

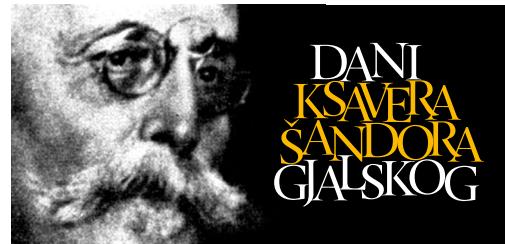
Koliko je za vašu književnu karijeru bio presudan uspjeh prve knjige *Zašto sam vam lagala*, koja je postala pravi hit?

Te godine moje je tijelo poželjelo i moralо ispisati tu knjigu. Napisana je bez ikakvog plana po kojem me ona treba uvrstiti u svijet literarnog stvaranja. Ionako sam već bila na znanstvenim cestama, katkada makadamskim katkada magistralnim,

uvjerenja da je to moj jedini put. Čitati druge i analizirati ih. A onda su se dogodile godine prve ženske zrelosti, spoznaja da je vlastiti život daleko od komotnog i da je, ukratko, nagomilana emocija jednostavno preteška. Imala sam sreću da je knjiga došla u vrijeme zanimanja za osobnu priču, u vrijeme teorijskog promišljanja, mogu reći i mode, autobiografije. Neki sretan splet okolnosti dao joj je vjetar u leda. Ono što je nekako čudno uz nju, to je ta njezina žilavost i održivost. Pojavila se u 15 izdanja, preživjela je prodaju na kioscima, mislim da je prodana u oko 55 000 primjeraka, s tim da nije riječ o lektirnom naslovu.

Pišete i priče i romane.

U čemu, mislite, da ste uspješniji? Poslje *Bilješke o piscu* nisam napisala *pravi roman*, premda je danas definicija romana toliko krhkha da bi zasigurno, prijedlogu Svetozara Petrovića, točnije terminima *indikatorima i čvrstim* terminima, trebali dodati još neke poput *prozračni, magloviti...* Knjiga *Tko se boji lika još* opisana je, autoritetom profesora Žmegača, upravo kao roman. Često sam znala istaknuti da mi moje životne okolnosti, pri povjedno vrlo plodne, ne omogućuju posvećivanje obimnijim formama. Izlaz sam, dok to pravo vrijeme ne dođe, točnije dok moja djevojčica malo ne stasa, pronašla u pisanju priča, tekstova koji često imaju i potencijala za raspisivanje. Katkada one i djeluju kao

DOSADAŠNJI DOBITNICI KNJIŽEVNE NAGRADE KSAVER ŠANDOR GJALSKI

- 1981. **Ivan Aralica** Put bez sna
- 1983. **Iris Supek** Kraj svijeta
počinje kihanjem
- 1985. **Tatjana Arambašin Slišković**
Čovjek koji je volio vlakove,
čovjek koji je mrzio vlakove
i druge priče s tračnicu
- 1986. **Irena Vrkljan** Svila, škare
- 1986. **Pavao Pavličić** Trg slobode
- 1987. **Hrvoje Hitrec** Ljubavi na
crnom baršunu
- 1988. **Dubravka Ugrešić**
Forsiranje romana reke
- 1989. **Nedjeljko Fabrio**
Berenikina kosa
- 1990. **Zvonimir Majdak** Krevet
- 1991. **Goran Tribuson**
Potonulo groblje
- 1992. **Feda Šehović**
Svi kapetanovi brodolomi
- 1993. **Dalibor Cvitan** Ervin i luđaci
- 1994. **Miljenko Jergović**
Sarajevski Marlboro
- 1995. **Pavao Pavličić** Šapudl
- 1996. **Višnja Stahuljak** Sjećanja
- 1997. **Alenka Mirković-Nad**
91,6 Mhz glasom protiv topova
- 1998. **Ratko Cvetnić** Kratki izlet,
zapis iz Domovinskog rata
- 1999. **Goran Tribuson** Trava i korov
- 2000. **Zoran Ferić** Andeo u ofsjadu
- 2001. **Stjepan Tomaš**
Odnekud dolaze sanjari
- 2002. **Nedjeljko Fabrio** Triemerona
- 2003. **Josip Mlakić** Živi i mrtvi
- 2004. **Renato Baretić** Osmi povjerenik
- 2005. **Luko Paljetak** Skroviti vrt
- 2006. **Igor Štiks** Elijahova stolica
- 2007. **Sanja Lovrenčić**
U potrazi za Ivanom
- 2008. **Ivo Brešan** Katedrala
- 2009. **Ratko Cvetnić** Polusan
- 2010. **Ivana Šojat-Kučić** Unterstadt
- 2011. **Ivan Aralica** Carske kočije
- 2012. **Nikola Đuretić** Almanah
smrti i nestajanja
- 2013. **Pavao Pavličić** Muzej revolucije

nacrt, kao neko Lišće na stablu koje će tek izrasti više. Uostalom, ne pripadam onima koji vjeruju da je roman jedini pravi prostor dokazivanja pripovjedačkih vještina.

Poznavatelji vašeg djela, a s time se slaže i prosudbeno povjerenstvo koje je Nagradu Gjalski dodijelilo vašoj knjizi I na početku i na kraju bijaše kava, cijene vaš stil, spontanost i iskrenost. Što se to poklopilo, kada ste jednom napitku odlučili posvetiti knjigu?

Osjećaj da se više ne možemo posvetiti drugima, da za ništa nemamo vremena, da je priča izgubila onu svetost i značaj u našem društvu...

Znam da vrijeme ne može ići unatrag, ali isto tako znam da tehnologija i pohlepa nisu točke pravog povjesnog napretka i da to nije hod unaprijed u kakav je vjerovao dobri i naivni August Šenoa. Gjalski je tu bio mudriji. *Pronevjerenum idealima* je poništio vjeru u učiteljicu života. A u isto vrijeme, svatko od nas je popio puno šalica kave strpljivo čekajući onu pravu kavu. Mnogi od nas žale za nepopijenom kavom s nekim s kojim je to trebalo učiniti; da bismo čuli priču i ostavili je svojim potomcima u naslijede.

Sadržaj knjige svima nam je blizak, jer svakodnevno ispijamo kave koje su ostale možda još jedini način istinske komunikacije. S gutljajem ili mirisom kave u vašim pričama naviru sjećanja. Kojih dragih osoba se vi najčešće sjetite?

Ima tu i kava koje nisam trebala popiti, ima i čekanja na pravu kavu (eto, još se nisam ni od čekanja na kavu umorila). Mislim da u životu svake žene postoji ona jedna prava šalica, samo je treba prepoznati. Najbolnije su one koje nisam popila jer sam mislila da imam još vremena i zbog čije nepopijenosti ču ostati siromašnija. To su nepopijene kave s mojoj bakom koja je bila vješta kazivačica, prepuna ironije i humora. S nijednim razredom škole znala je slušati svoga sina, a moga oca, dok joj noću, uz bosansku kavu, gradačački duhan i gradačačku šljivu izgovara svoje omiljene pisce, Andrića i Faulknera. Od svih takvih kava, najviše žalim za kavama koje sam planirala popiti sa svojim čaćom Ilijom, na balkonu njegova sarajevskog stana, a onda je tata otisao, zauvijek, i to baš u satu u kojem sam, 17. rujna, daleko od njega promovirala ovu knjigu o kavi. Tako da ove priče ispisane u knjizi, prati isti ton i izvan knjige. Preklapanja, vezne niti, život pretvoren u priču.

Koliko je autobiografskog u knjizi?

Kao i u nekim drugim mojim knjigama, život moj i nečiji, samo je polazište. Sjeme teksta. Sve ostalo je istinska emocija, ali nije najčešće temeljena na vjerodostojnim činjenicama. No, ako uspijevam sve predstaviti kao stvarno, to mi samo laska.

Slažete li se da vam je knjiga pitka kao kava?

Slažem, pod uvjetom da se misli na pravu

kavu. Ne bih voljela da mi je pitka kao što su pitke kave s automata i s reklama koje sugeriraju kupnju kave i ispijanje u hodu. Volim ukuhanu kavu, soc na dnu šalice, umišljanje da je to baš taj lik u figurici koja se propinje prema rubu, kocku šećera kojom si svatko zasladi po svom ukusu. Da, ja sam ponudila svoju kavu, svoju skuhanu priču i servirala je pred očima čitatelja, a oni neka je ispijaju. Gorku, slatku, uz rahatluk, čokoladu, iz fotelje, sa sećije, sa svekrvom, ljubavnikom, budućim mužem...I nadograđuju svoje priče unutar svojih šalica.

U Zaboku ste više puta bili na dodjeli Nagrade Gjalski svojim kolegama. Jeste li sretni što ove godine nećete biti promatrač već glavni lik?

Sad se vraćamo na početak našeg razgovora i na moju potrebu da još dodatno pojačam odluku Povjerenstva. Cijelo vrijeme želim podvući kako osjećam pravo na Zabok i na pisca Gjalskog. Bila sam često i na dodjelama, a sudjelovala sam kao članica, pa i predsjednica žirija, u odlukama (za Sjećanja Višnje Stahuljak, Šapudl Pavla Pavličića, Kratki izlet Ratka Cvetnića...). Poznajem divne ljudе u Zaboku. I ukratko, sretna sam što sam, kako ste vi rekli, ove godine glavni lik. Samo da me ne čuje netko od mojih studenata pred kojima često kažem da mi je redovito teško odgovoriti tko je glavni lik nekog književnog djela. Tako je i ovaj put. Možda je to autorica, možda kava, a možda i priča koja se još treba dogoditi.

PISANJE PRIČA

Često sam znala istaknuti da mi moje životne okolnosti, pripovjedno vrlo plodne, ne omogućuju posvećivanje obimnijim formama. Izlaz sam, dok to pravo vrijeme ne dođe, točnije dok moja djevojčica malo ne stasa, pronašla u pisanju priča, tekstova koji često imaju i potencijala za raspisivanje.

Julijana Matanović rođena je u Gradačcu (Bosna i Hercegovina) 1959. godine. Od 1962. živi u Hrvatskoj, odrastajući u Slavoniji (Našice i Osijek). Studirala je jugoslavenske jezike i književnost na Pedagoškom fakultetu Sveučilišta u Osijeku, magistrirala na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu te doktorirala 1998. godine na temi: Povijesni roman u hrvatskoj književnosti XX. stoljeća. Predaje na Katedri za noviju hrvatsku književnost Odsjeka za kroatistiku Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Napisala je više od dvjesto ogleda, eseja i književnih kritika. Njezin književni prvijenac Zašto sam vam lagala (1997.) doživio je 15 izdanja. Nakon

toga uslijedili su prozni bestseleri Bilješka o piscu (2000.), Kao da smo otac i kći (2003.), knjiga lirskega eseja Laura nije samo anegdota (2005.), roman Tko se boji lika još (2008.), Knjiga od žena, muškaraca, gradova i rastanaka (2009.), roman za tinejdžere One misle da smo male, (2010.), knjiga pripovijedaka O čemu ti to govorиш (2010.), Božićna potraga (2012.). Samo majka i kći (2012.). Za svoj rad više je puta nagrađena, a proza joj je prevodena na slovenski, njemački, slovački, češki, ukrajinski, makedonski i bugarski jezik. Najnovija knjiga priča I na početku i na kraju bijaše kava (2014.) nagrađena je Književnom nagradom Ksaver Šandor Gjalski za 2014. godinu.

Odluka Prosudbenog povjerenstva za dodjelu Nagrade Ksaver Šandor Gjalski za 2014.

Na sjednici održanoj 6. listopada 2014., Prosudbeno povjerenstvo u sastavu Stjepan Čuić (predsjednik), Pavao Pavličić, Sofija Keča, Ingrid Lončar i Ivica Matičević jednoglasno je odlučilo da se Nagrada Ksaver Šandor Gjalski za 2014. dodijeli Julijani Matanović za knjigu priča *I na početku i na kraju bijaše kava* (Mozaik knjiga, Zagreb 2014).

U uži izbor za Nagradu ušle su sljedeće knjige: Neda Miranda Blažević-Kretzman, *Potres* (Fraktura, Zaprešić 2014); Dino Milinović, *Skriveno* (Meandarmedia, Zagreb 2013); Ankica Tomić, *Damen kapric* (Naklada Ljevak, Zagreb 2014); Ludwig Bauer, *Toranj kiselih jabuka* (Fraktura, Zaprešić 2013); Ivana Simić Bodrožić, *100 % pamuk* (VBZ, Zagreb 2014) i Luka Bekavac, *Viljevo* (Fraktura, Zaprešić 2013).

Obrazloženje

Knjiga priča i proznih zapisa Julijane Matanović *I na početku i na kraju bijaše kava* donekle je određena podnaslovom kolokvij o kavi, sugerirajući nam da je posrijedi slobodna razmjena mišljenja - kolokvij, dakle - o crnoj tekućini koja je mnogima nezaobilazni dnevni orijentir, poticajna ujutro, dobrodošla iza ručka, spas za razbijanje sna i produžetak dana. Motiv kave (napose one samljevene u šisu, a zatim ukuhane) provodni je talog autoričinih proznih zapisa. Kava je tekućina/točka sabiranja i jamstveni uvjet da će prošlost i sadašnjost u autoričinu životu osvojiti svoju uporišnu mjeru u dozama porculanske šalice i fildžana; kava je osigurala umreženi pristup sjećanjima i emotivnim stanjima, ona je integrativna opna koja će propustiti upravo toliko svjetlosti koliko je potrebno da se događaj od jučer vide u boljoj, jasnijoj, čitljivijoj vizuri, da su konture oštре, a slika cjelovita. Konačno, kava je poetički izgovor da se progovori o životu (literarna refleksija svijeta oko nas), poziv na ispijanje i povezivanje događaja i stanja stvari nekada i sada. Kao rafinirani pokretač i katalizator

sjećanja, fizička okupljanja radi ispijanja kave osiguravaju duhovni prostor kazivanja, pripovijedanja, slušanja, jer se oko njezinih šalica i mirisa šire i prepliću priče, otvaraju se perspektive nepoznatih prostora: mašta divlja, srce udara, a oči budne sanjaju. Metonomijski: kava je priča. Autoričina su autobiografska sjećanja na ljude i događaje iz bliže ili dalje prošlosti predstavljena kao priče, iako to nisu uvijek ili nisu do kraja, ili nisu uopće. Koncentrirana struktorna jezgra s početkom i krajem, s protagonistom i sporednim likovima, sa središnjim izabranim događajem koji evoluiru kroz razgradnju fabule, ovdje zato nije česta, uglavnom je rastvorena do priče-eseja ili je svoj fiktivni materijal pretvorila u prozni zapis koji nalikuje popularnoj novinarskoj kolumni o, primjerice, tehnološkim čudima koji klince odvraćaju od istinskog uživanja u drastanju i školovanju ili u komentar aktualne političke frazeologije. Sklonost autorice da u svemu i oko svega gradi priče i kako kaže, „opipam povezne niti“, posve je razumljiva, jer ljubav spram kazivanja i pričanja nosi od djetinjstva, dobrim dijelom i zbog okupljanja žena iz susjedstva oko jutarnje kave na kojem bi se krajnje ozbiljno, nerijetko i konspirativno, odmatale najfinije pripovjedne niti o tome što se dogodilo ovome i onome, tko je koga ostavio, kako je završila priča od neki dan u vezi s onim, i sl., tako da ono što barem nije pokušalo dobiti formu priče, što nije osjetilo algoritam rasta u duhu njezina tvorca, zapravo i nije premješteno u ljudsku svijest kao mogući djelatni mehanizam, kao iskustvo koje će se nekada, možebitno, nesvesno pokrenuti i pomoći u rješavanju i savladavanju životnog problema ili pitanja.

Tvoreći u žanrovskoj makrostrukturi neku vrstu otvorenog proznog djela, rešetku načinjenu od krupno samljevenog zrna najfinije minasice ili arabice, koje supostavlja intimnu isповjedaonicu i workshop spravljanja narrativnih vrsta, s jezgrom u kratkoj priči, ali i s mogućnošću da neka od

ponuđenih tema jednoga dana završi i u kakvoj duljoj proznoj formi, autorica još jednom pokazuje raskoš svoga pripovjedačkog talenta, ponajprije talent usredotočenog iskazivanja svojih prokušanih/ proživljenih zamjedbi, zrncu mudrosti koja su joj nataložili nizovi od godina i nizovi od ljudi, nizovi od popijenih slatkih i gorkih kava. U tome joj obilno pomaže sposobnost izgradnje i uporabe mikrostruktura stil, dosjetljive i humorne poredbe te metaforička izvornost. Uopće, može se pouzdano reći kako autorica znade s formalnim aspektima pripovijedanja: budući da je posrijedi kolokvij o jednoj temi i mogućem kompleksu pitanja i tema koji iz toga proizlaze, knjigu kompozicijski otvara tzv. uvodna riječ organizatora s plenarnim izlaganjem koja je, ustvari, bilješka-isprika jednome cijenjenom fakultetskom profesoru zbog odbijanja njegova poziva da njih dvoje odu na kavu. Autorica prepoznaće snažnu simboliku i poruku koju šalje tzv. običan poziv na kavu (aspekti pričanja i slušanja, briga za drugoga, itd.) i na taj način jasno zacrtava okvir koji će definirati i elaborirati u drugome dijelu knjige, u tzv. stanci za kavu. Ta će njezina stanka biti podulja, jer se sastoji od 17 proznih ispisa snažnog autobiografskog i memoarskog karaktera o blagodatima i mukama po kavi. Naposljetku, kolokvij/knjiga će se završiti, kako se i pristoji, završnom riječju organizatora „obogaćenom aromatičnim bilješkama“, zapravo esejom o povezanosti sudbine i funkcija kave u ljudskom društvu, napose u aktualnoj svakodnevničici, s aspektom i fenomenom pripovijedanja i kazivanja priča.

Završni tekst tako samo ponavlja i dodatno stabilizira autoričino uvjerenje iskazano kroz cijelu knjigu, a to je da je kava uvijek poziv (ili nagovor!) na priču i pričanje, razlog koji će potvrditi da biti u talugu priče znači postojati.

U ime Prosudbenog povjerenstva
Ivica Matičević

DVADESET GODINA NAGRADE GJALSKI ZA SREDNJE ŠKOLE

PIŠE VLASTA HORVATIĆ - GMAZ

Tijekom dvadeset godina dodjele Nagrade *Gjalski* za prozne radove srednjoškolaca Krapinsko-zagorske i Varaždinske županije, pred stručno je povjerenstvo svake godine stizalo oko tridesetak radova, a to znači respektabilnih šestotinjak tekstova tijekom dva desetljeća. Zajedničkim trudom učenika i mentora u literarnim radionicama nastajale su kratke fikcionalne priče, lirska proza, crtice, humoreske, eseji... Radeći najveći dio godina u istom sastavu, povjerenstvo se u odabiru nagrada i pohvala rukovodilo, u prvom redu, literarnom kvalitetom priče, ali je uvažavalo i sadržajno-tematsku, žanrovsку i jezičnu raznolikost. Mladi su autori najčešće bili fokusirani na njima bliske generacijske probleme s naracijom u prvom licu, a protagonisti priče većinom su njihovi vršnjaci što možemo pripisati i tzv. mitologemima mlađenaštva koji se pojavljuju i u *odrasloj* književnosti. Tematiziraju se obiteljski odnosi, problemi odrastanja i muško-ženskih relacija, ali učenici otvoreno progovaraju o drogi i nasilju kao dijelu svakidašnjice. U manjoj pak mjeri inspiraciju pronalaze u lektiri (školskoj ili po vlastitu izboru), rock glazbi, u modernoj filmskoj umjetnosti, ali i u sveprisutnim telenovelama odnosno

sapunicama što po prirodi stvari najčešće isključuje tekst iz konkurenčije. Držim da posebno mjesto u ovom natječaju ipak pripada humoreski koja je trajno prisutna kao forma kreativnog izražavanja sudionika natječaja. Budući da je *vis comica* osobito razvijena kod kajkavaca, a kajkavski može pokriti sve nijanse komičnog, od blage šale do tragikomedije, to su najupečatljiviji radovi upravo pisani lokalnim kajkavskim idiomom kojim pojedini učenici, srećom, još uвijek aktivno govore. Ponajbolji kajkavski tekstovi već godinama dolaze iz Srednje škole Zlatar i valja dati priznanje mentorima na poticanju učenika u izboru ove zanemarene jezične opcije. Pohadanje radionica kreativnog pisanja višestruko je korisno za učenike i rezultira značajnim pomakom u racionalizaciji književnog postupka, vještini fabuliranja i efektom i logičnom završetku priče. Dobitnici nagrada i pohvala najčešće su polaznici Srednjih škola u Krapini, Pregradu, Zaboku, Oroslavju, Zlataru, Gimnazije A.G. Matoša Zabok te dvije varaždinske gimnazije. Poneki tekstovi i autori svojim su se literarnim vrijednostima i talentom izdvajali poput Filipa Matijevića (SŠ Oroslavje) koji je doteranim stilom pripovijedanja i tematiziranjem etičkih

pitanja u obiteljskom ozračju kao najčešće inspiracije, uvijek bio među nagrađenim. Od ostalih uspješnih autora valja spomenuti Iris Spajić (SŠ Zabok), Barbaru Dolenc (SŠ Krapina), Davida Kapca (SŠ Pregrada) i mnoge druge. Sjećamo se još izvrsnih kajkavskih tekstova iz pera Gordane Friščić (Gimnazija Varaždin), Filipa Končića (SŠ Bedekovčina), Andrije Jurkija (SŠ Zlatar). Prošlogodišnji pak prvonagrađeni rad Rudolfa Lovrenčića (SŠ Krapina) svojim se modernim senzibilitetom i strukturu oslonjenom na Ginsbergovu pjesmu *Urlik* izdvojio dobivši najvišu ocjenu svih članica povjerenstva. Posljednjih godina prvonagrađene radove, uz prikaz cjelokupne manifestacije *Dani Gjalskog*, objavljuje i županijski časopis za kulturu *Hrvatsko zagorje*. Dvadeset godina ove nagrade koja nosi ugledno književno ime starine Gjalskog, na stanoviti način rezultiralo je literarnim radovima koji su ispisali i tegobni put svojih autora prema zrelosti punom dvojbi i iskušenja u odabiru životnih prioriteta koje je 2012. tako lijepo i optimistično definirala Tea Jurinčić (Gimnazija A. G. Matoša) „... jer ono što nas čini ljudima je sposobnost da mislimo i da živimo, volimo i nadamo se, a prave osobe i prave stvari doći će u pravo vrijeme i na pravom mjestu”.

20. obljetnica Nagrade Gjalski za učenike srednjih škola

Gjalski je opet među nama

I Gjalski je opet među nama, otmjen kao i vazda... Rumen, onda još crvenokos, živahan i bujan u neprestanom razgovoru, sadašnji naš slavljenik zabavlja svoje dame. Riječ mu teče kao mladiću, vitez i vječni poklonik ljepote... A tada ustaje da i sam izreče zdravicu. (M. C. Nehajev, 1905.)

PIŠE DINKA TOMAŠKOVIĆ - PRESEČKI

Knjževnost često crpi svoje teme iz osobnih i kolektivnih sjećanja, nostalgičnih prisjećanja na proživljeno, otkrivanja i razotkrivanja prošlosti. Zapisujemo minule događaje kako bismo ih otrgnuli zaboravu, opravdali svoje postojanje, očuvali baštinu i identitet. Prostori, ljudi, zbivanja; osjećaji, razmišljanja, dojmovi – izranjavaju iz tmine i tu, pred nama, tako živo i vjerodostojno, kao da nikada i nisu bili izgubljeni, dokazuju postojanje vječnosti. Ksaver Šandor Gjalski svoju je poetiku utemeljio

na nostalgičnim sjećanjima i sentimentalnoj vezanosti uz idilu plemićkoga života. „Svaki dan sve više i više isčezavaju stari plemićki dvorovi, naše stare kurije (...) koje bi nas onako pod jesen sakupile u svoje tamne i niske sobice i ondje nas (...) uznijele u neki blagi bezbrižni zanos”, piše Ljubo Babić. Doista, nestalo je idile staroga vremena i one fine dokolice svojstvene samo aristokraciji duha. Brzi ritam 21. stoljeća, informatičko doba novih medija, nema mnogo vremena za nostalgična sjećanja. No, umjetnost živi,

stvara se, ljepota se rađa u novim zdanjima, gradovima budućnosti, novim životima. Neka nova sjećanja postaju vrelo iz kojih i suvremeno pisanje crpi svoju snagu. Dvadeset godina literarne nagrade *Gjalski* za učenike srednjih škola prigoda je da se prisjetimo dobitnika, susreta s Gjalskim u njegovim Gredicama, svih dragih ljudi, suradnika i prijatelja. Zahvalimo im na zajedničkom udivljenju, nazdravimo s našim gredičkim gospodinom i poželimo da nas njegovi umjetnički dvori još dugo okupljaju i uznose u stvaralačke visine.

Dobitnici srednjoškolske nagrade

1994. **Pozadine**
Dubravka Orešić
1995. **Berba grozđa**
Karolina Tenšek
1996. **Krajnji rok**
Sanja Ždralović
1997. **Sudbine**
Ivana Kos
1998. **Moja autobusna postaja**
Dunja Gorup
1999. **Putovanje u oblake**
Valerija Hržica
2000. **Olimpijada ili djevojka, pitanje je sad**
Gordon Sinanović
2001. **U iščekivanju vječnosti**
Nikolina Zimić
2002. **Moderna bajka ili kako reći ne**
Filip Matijević
2003. **O lijepa, o draga, o slatka slobodo!**
Barbara Dolenc
2004. **Mujčika**
Gordana Friščić
2005. **FM 102.2 MHz Rock'n Roll radio**
David Kapac
2006. **V gosteh**
Filip Končić
2007. **Jedan dan iz života bake Jage**
Rija Bračević
2008. **Zebra**
Andrija Jurki
2009. **Moj ključ**
Mirta Kuštan
2010. **Sjena tišine**
Iris Spajić
2011. **Ogledalo**
Iris Spajić
2012. **Ma može!**
Lucija Švaljek
2013. **23:5848**
Rudolf Lovrenčić

Dubravka Orešić Dreven, prva dobitnica Nagrade Gjalski za učenike srednjih škola, danas učiteljica razredne nastave u OŠ Stubičke Toplice

Fotoradionica Dragutina Škreblina

Dragutin Škreblin jedan je od poznatijih fotografa u Hrvatskoj, a ponajviše u Hrvatskom Zagorju. Rođen je u Zaboku, gdje i danas vodi foto studio pod nazivom "Digital Foto Art" još od 1988. godine. Završio je Školu primijenjene umjetnosti i dizajna u Zagrebu. Svoje znanje o fotografiji prenosi i odazvanicima Fotoradionice na Danova Ksaveru Šandoru Gjalskog...

RAZGOVARALA KARLA LONČARIĆ

Što vas je potaknulo da se počnete baviti fotografijom?

Bilo je to još u osnovnoj školi, u foto sekciji. Počeo sam se baviti time zahvaljujući učitelju koji nam je dobro ispričao nešto o fotografiji i samim time nas zainteresirao. Od tada se nisam prestao baviti fotografijom.

Što najviše volite u fotografiji?

Obožavam igru svijetla i sjene. Bilo to na portretima, pejzažima, arhitekturi ili bilo čemu drugome.

Što biste izdvojili kao prednosti i mane svog posla?

Prednosti su te što upoznaš puno ljudi. Što se tiče posla kao fotografa, nikad se ne krećeš u istom krugu ljudi, već konstantno dolazi netko novi. Da se ne bavim fotografijom, mnogo lokacija i ljudi ne bih nikada imao priliku vidjeti.

Mane tog posla su te što me gotovo nikada nema doma, nemam dovoljno slobodnog vremena. I ono što je definitivno problem kod digitalne fotografije jest činjenica da previše sjedim za računalom.

Čime se bavite u svoje slobodno vrijeme?

Slobodnog vremena gotovo da i nemam. Osim košnje trave, svoje slobodno vrijeme posvećujem fotografiji. Ako ništa drugo, onda barem proučavam na internetu što ima novog ili nečijii tuđi rad. Fotografiju živim nauštrb svog privatnog života. Mogu reći da sam rob svoje ljubavi prema fotografiji.

Imate li kakvu neispunjenu želju?

Neispunjena želja mi je da napravim veliki studio. No, na žalost, u Hrvatskoj gotovo da za to nema potrebe.

Što volete učiniti povodom Dana K.Š. Gjalskog?

Ovo mi je sada 6. godina. Prvi put smo je organizirali 2009. godine.

Jeste li zadovoljni svojim odazvanicima?

Uglavnom jesam. Ne mogu od svih očekivati da budu jednak zainteresirani. A, naravno, ima uvijek onih koji se fotografijom već bave i onih koji tek žele početi.

Koji način rada prakticirate na radionicama?

Vrlo je važno da fotografiramo i kasnije proučavamo fotografije. Treba jasno reći što nije dobro na fotografiji, da ljudi nauče sami vidjeti što treba popraviti, jer na taj način stiču iskustvo.

Jeste li zadovoljni radovima nastalim na radionici?

Jesam. Uvijek se nađe fotografija koja me iznenadi, čak i među radovima onih koji već imaju iskustva. Bitno mi je da vidim da polaznici slušaju što pričam i nastoje primjenjivati ono što su čuli kako bi dobili što bolji rezultat.

Radite li na kraju Fotoradionice i izložbu?

Naravno. Od svakog sudionika odaberem nekoliko boljih fotografija, tako da svi budu predstavljeni. Svakako dođite pogledati izložbu u prostoru zabočke gimnazije tijekom Dana Gjalskog ili do kraja listopada.

Drago Orlić, prvi urednik PoZe, povodom predstavljanja 18. PoZiCe

PIŠE SOFIJA KEČA, ZABOČKA UREDNICA POZICE

Cijenjeni gospodine Orliću, objavili ste devet zbirki čakavske poezije, pet knjiga satira, knjige pučkih priča, narodnih poslovica, sudjelovali ste u pisanju libreta za komedijašku operu, uredili monografiju o Poreču, pišete erotsku poeziju, ... Na internetskim portalima može se pročitati da ste najutjecajniji istarski pisac te da vodite dijalog kako s modernom tako i s tradicionalnom hrvatskom književnosti. Kako Vi sagledavate svoju ulogu i koje je Vaše mjesto u suvremenoj istarskoj i hrvatskoj književnosti? Koje vas teme zaokupljaju danas?

Moram ažurirati informacije na internetu, ni on nije tako bezgrješan kako se nekad činilo. Broj zbirki poezije povećao se na 14, upravo promoviram pjesmaricu Roverija što je naziv mog užeg zavičaja. A broj satira Lipi moji popeo se na osam knjiga, ... Sigurno nisam najutjecajniji istarski pisac (iako bih to voli biti, hahaha, pa da malo utječem na kolege, a ne da rade što god ih je volja!). Pitate kako sagledavam svoju ulogu u suvremenoj hrvatskoj književnosti? Totalni sam anonimus. U Zagrebu nije nitko čuo za mene. Istina, volim pisati poeziju na takozvanom standardu i na čakavskom, to su za mene dva popuno različita načina razmišljanja, pa i jezika. Upravo sam se ugnijezdio u mirovini i vrijeme je da se počne ozbiljno raditi!

Osim književnim radom, bavite se novinarstvom i izdavaštvo.

O čemu pišete u dnevnim novinama, koje naslove objavljujete kao nakladnik?

Predugo sam se bavio novinarstvom. Najprije, od 1971. godine radio sam kao novinar famoznog "lista udruženog rada". Uređivao sam Naš glas, novine turističkog poduzeća Riviera. Godine 1978. pokrenuo sam mjesecišnik općine Poreč 30 dana, a otada sam na ovaj ili onaj način, profesionalno ili volonterski, bio novinar dnevnika Glasa Istre. Početkom devedesetih godina, jedan mandat, obnašao sam dužnost direktora Narodnog sveučilišta Poreč. Neko vrijeme imao sam

dvojno zanimanje, bio sam savjetnik za kulturu gradonačelnika Poreča, a istovremeno sam se u Turističkoj zajednici istarske županije brinuo za promidžbu, manifestacije i enogastronomiju. Uglavnom u središnjoj Istri, blizu mora me nisu puštali, da štograd ne upropastim. Pokrenuo sam desetak kulinarskih festivala. Jedna ekipa grada Zaboka sudjelovala je prije nekog vremena na festivalu palente u Poreču.

Pročitala sam da ste satiričar i ironičan enciklopedist. Kako se ove odrednice uklapaju u Vaša životna i umjetnička načela?

Od satire i ironije nisam nikada dignuo ruke. Kako bi rekao dobri stari Decimus Junius Juvenalis (60. - 140.): "Difficile est satira non scribere". Enciklopedist, pa ni ironični, nisam nikad bio (opet greška s okusom interneta!). Istina je da i danas imam svoju tjednu kolumnu, bolje reći satiru u Glasu Istre naslovljenu Lipi moji koja izlazi četvrtkom u satiričkom podlisku La kost. Potpisujem je pseudonimom Zvane Lakodelac. Vjerovali ili ne, ta kozerija izlazi 37 godina i ne vjerujem da u Hrvatskoj postoji starija rubrika. Ja sam to radio kad još nije bilo u modi da svaki gradanin mora imati svoju kolumnu. Zvane je postao toliko popularan da sam ljubomoran na njega, tako da, poradi taštine, u knjizi koje tiskamo svake druge godine, odnosno sto brojeva, potpisujem s Lakodelac i Orlić.

Ocjena da ste glavni ideolog i motor regionalne alternativne scene vrlo je laskava. Možete li pojasniti kakva je istarska alternativna scena i u kojoj mjerisudjelujete na njoj?

Nažalost, koliko je laskava toliko i nije istinita. Veliki mag istarske alternativne scene je moj stari gimnazijski drug, kantautor Franci Blašković. Ja se dičim samo time da sam za njegova tri albuma napisao tekstove, što je kap u moru, jer je on do sada realizirao 70 LP i CD.

O ORLIĆU

Drago Orlić rođen je 1948. godine u selu Mandelići u Istri, a živi u selu Musalež kraj Poreča. Ovaj poznati istarski pisac, pjesnik, humorist, satiričar, novinar, sakupljač narodnog blaga, umjetnik, gastronom, i još mnogo toga, začetnik je i prvi urednik PoZe (PoZiCe) koja nas neumorno razveseljava već punih 18 godina.

Jeste li se aktivno bavili i politikom? Sudjelujete li danas u radu porečkih ili županijskih političkih tijela?

Nikada, ama baš nikada, nisam se bavio aktivno ni neaktivno - politikom. Istina je da sam poradi satire dogurao do raznih sudova, da bi me tek Vrhovni sud oslobodio jedne krivice. Bilo je to poradi šale na račun pape. Ateist sam, ali često boravim u prekrasnom i drevnom zdanju naše Eufrazijeve bazilike koja je na UNESCO-vom popisu kulturne baštine naše planete. Osim toga, napisao sam knjigu Povratak koja govori o našem patronu, svetom Mavru, inače našem sugrađaninu. Na čakavski sam preveo biblijsku Knjigu o Jobu, a s kolegom Danijelom Načinovićem prelijepu Pjesmu nad pjesmama iz Svetog pisma. Dakle, ne sudjelujem u radu ni porečkih ni županijskih tijela. Samo im se rugam!

Zabočkoj ste javnosti poznati kao inicijator i prvi urednik zbornika literarnih radova učenika osnovnih i srednjih škola prijateljskih gradova Poreča i Zaboka, te 1997. bila je to PoZa, danas PoZiCa jer nam se pridružila i Crikvenica. Možete li se prisjetiti tih dana kada ste preuzeli zadatak da uredite ČITANKU (kako u svom nadahnutom predgovoru nazivate ovu knjižicu)?

E, to me odista veseli i time se ponosim. POZA su početna slova Poreča i Zaboka, a proširena su i na Crikvenicu, pa imamo POZICU. U tim knjigama nalaze se vrijedna djela naših malih literata i likovnjaka, do nebesa dragocjeni radovi.

J. PREKAL

Koliko god bili to tek knjižuljci, to su remek-djela jedne ljudske dobi. One mладенаце! Sudjelova sam na mnogim literarnim susretima, kao sudionik ili član žirija: tu se nešto čita, pa se nešto večera - pa se sve zaboravi, ne držeći se one latinske "Verba volant, scripta manent". POZICA je osim ljepote pisanja i risanja vrijedan dokument jednog vremena. Tu ideju sam preuzeo sa znanstvenih skupova jer nema skupa bez stručne knjige, bez objavljenih radova. Na Poreštini, u mjestu Vižinada, osnovao sam prije 20 godina čakavski pjesnički skup VERŠI NA ŠTERNI (Stihovi na cisterni). Pjesnici lijepo čitaju svoje pjesme, no knjiga je obavezna, pa i pjesma onog koji nije stigao taj dan na susret. Vjerujte mi, za koju godinu, zahvaljujući tehnologiji, knjige će dobiti u korici i prateći CD. Neka se i čuju ti mali glasici, a za još koju godinu moći ćemo ih i vidjeti.

Ove je godine tiskana 18. PoZiCa. Još nije ni pedeseta, a ni stota, ali ćemo pozvati na predstavljanje zbornika neke dobitnike nagrada Laurus nobilis i Gjalski iz 1997. dok još nisu postali „čuveni književnici i čangrizave starkele”! Vaša ideja o „nadahnucima uhvaćenim mrežicom za leptire” živi pa ne sumnjam da zbog toga osjećate zadovoljstvo, čak i ponos!?

I taj živi susret vrlo je važan mladim literatima naša tri grada. To je dio te iste priče. Kod nas se na čakavskom dijalektu kaže: „Dani gredu, lita biže” i doista je tome tako. Eto, POZICA postala punoljetna! 18 generacija klinaca ima svoj mali, ali vječni spomenar.

Bavite se i likovnim stvaralaštvom. U Zaboku pred Osnovnom školom Ksavera

O POZICI

U tim knjigama nalaze se vrijedna djela naših malih literata i likovnjaka, do nebesa dragocjeni radovi.

Šandora Gjalskog stoji Vaš metalni Kokot, dar gradu povodom Dana K. Š. Gjalskog 2006. Možete li iz likovnog opusa izdvojiti neke radove?

Slikarstvo je trebalo biti moj odabir, potom i film. No ja sam izabrao razrednu nastavu jer su tamo otišle sve ljepotice iz četvrtog razreda gimnazije. Nažalost, i u školi sam radio samo jednu godinu. „Kokot” dobro izdržava vrijeme, prije svega duhovno, kao ideja. Drago mi je da je kod vas. Taj pijetao je asocijacija na onu vezu zagorskih puntara kada je znak raspoznavanja bio kokotovo pero. Kako god, to je jedan antifašistički simbol. Održao sam sedam samostalnih izložbi, bio sam i član Galerije 6 u Poreču. Uvijek me je zanimalo kolaž u različitim materijalima. Upravo kreće izložba naslovljena Samo je vrijeme kič u vidu mozaika sa starim satovima. Ne bi bilo loše da dođe i do Zaboka.

Te je godine u Glasu Istre pisalo da ste zamijenili kokota za zagorskog purana kojeg ste odnijeli u rodno selo Mandelicī. Obzirom da Vas atribuiraju kao gastronoma, naslućuje li to puranovu sudbinu? Je li bio spravljen s mlincima ili na neki osobit, istarski način?

Vi ste duhovit svijet, tako je i priznanje s puranom bilo vrlo originalno! Došao sam u Poreč navečer kasno i bacio sam purana preko ograde, da ne pati jedna životinja u torbi. Ujutro mi se susjeda pohvalila kako joj je odnekud u dvorište, među koke, doletio bijeli puran kao u filmu Dom za vješanje.

Kako ste objavljivali narodne poslovice istarskog podneblja, završimo razgovor jednom Vama najdražom, najrječitijom koja objedinjuje viđenje samoga sebe i svijeta u kojemu živimo!

Dobra je to knjiga s više od četiri tisuća poslovica na čakavskom dijalektu, velika riznica narodne mudrosti. Vezano za ovaj razgovor izdvojio bih poslovicu: „Biš bija bolje reka da si muča” (Bolje bi kazao da si šutio).

Radionica „Čitaj i piši s piscem u kući pisca” održat će se u Gredicama, domu Ksavera Šandora Gjalskog. Voditelj radionice je Zoran Ferić, dobitnik Nagrade Gjalski za zbirku priča „Andeo u ofsjadu” 2000. godine.

ČITAJ I PIŠI S PISCEM U KUĆI PISCA

PIŠE ZORAN FERIĆ

Radioniku pod naslovom „Čitaj i piši s piscem u kući pisca” osmislili su i vodili profesorica Maja Zrnčić, savjetnica za hrvatski jezik Mirela Barbaroša-Šikić i pisac Miroslav Mićanović. Konkretni rad na tekstovima vodio sam ja, a odvijao se u kući u kojoj se nalazi stan Miroslava i Bele Krleže te su učenici u okviru radionica mogli pogledati i memorijalnu zbirku. Čitav je projekt bio usmjeren na učenike osnovnih i srednjih škola i razvijanje njihovih čitalačkih navika.

U radionici smo se usredotočili na suvremene hrvatske i svjetske pisce, a najvažnije je bilo čitanje i razgovor o tekstovima. Manje smo pisali, a više čitali i analizirali pokušavajući ponekad odraditi i neku vježbu pisanja. Ali i to u uskoj vezi s onim što su učenici pročitali. Pri tome bilo mi je važno i obradivati neke aktualne teme koje su često prisutne u javnosti, ali je javni govor o njima stereotipan, plošan i nerijetko senzacionalistički. Pokušao sam pokazati polaznicima kako se literatura odnosi prema tim temama. Učenici su tako mogli pročitati kako se Nabokov i Senko Karuza odnose prema pedofiliji, a kako Ivana Simić Bodrožić i Zoran Malkoč prema Domovinskom ratu. Kako se Robert Perišić u svojim tekstovima odnosi prema konzumerizmu, a kako Amos Oz prema vezi vrlo mlade djevojke i starog muškarca. Učenicima je također bilo izuzetno zanimljivo kako Taja Gromača u romanu Božanska dječica tretira međunarodne odnose i ratne zločine.

Radionica obično počinje nekom vježbom (ledolomcem) za upoznavanje i stvaranje radne atmosfere. Nakon toga slijede tekstovi i odlomci tekstova koje učenici čitaju i komentiraju. Razgovara se o sadržajnim, ali i formalnim aspektima tekstova. Na kraju, učenici dobivaju prvi dio priče, a moraju sami dopisati kraj i, koliko je moguće, oponašati stil autora. Tek kad učenici pročitaju svoje verzije kraja, pročitamo i original i uspoređujemo ih.

Povodom 18. PoZiCe

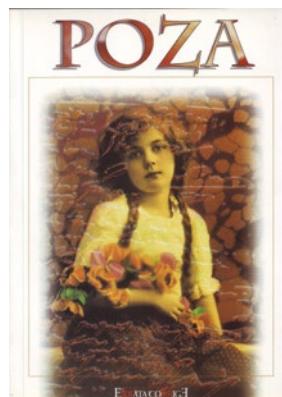
zbornika literarnih i likovnih radova učenika osnovnih i srednjih škola triju prijateljskih gradova – Poreča, Zaboka i Crikvenice

P I S E S O F I J A K E Č A , P R O F .

Kada je prije 35 godina (1979.) ustanovljena Nagrada Ksavera Šandora Gjalskog, nismo ni slutili da ćemo 18 godina poslije (1997.) pred sobom imati 1. broj PoZe (Poreč, Zabok). Gospodin Drago Orlićinicirao je tiskanje knjižice koju je uredio i pokazao kakva bi ona trebala biti, a koja bi svake godine predstavila što su učenici osnovnih i srednjih škola dvaju prijateljskih gradova, Poreča i Zaboka, pisali i crtali, a članovi gradskih prosudbenih povjerenstava vrednovali kao najvrsnije. Zamišljeno je da svake godine drugi grad, odnosno drugi urednici uređuju zbornik: poslije Poreča na red je došao Zabok. Kako je 1998. u prijateljski krug naših gradova ušla i Crikvenica - dobili smo 2. broj, sada PoZiCu, koju uređuje profesorica Sofija Keča iz Zaboka.

Nakon Zaboka, 3. broj zbornika uredila je profesorica Marija Gračaković, a tiskana je pod pokroviteljstvom grada Crikvenice - pa opet ponavljamo krug sve do danas kada predstavljamo punoljetni, crikvenički 18. broj!

Svi su zbornici predstavljeni u Zaboku u posljednjem tjednu mjeseca listopada, tijekom trajanja Dana Ksavera Šandora Gjalskog, a dan prije dodjele književne nagrade za najbolji objavljeni prozni tekst u Republici Hrvatskoj. Urednici su o zborniku napisali mnoštvo laskavih riječi. Drago Orlić je u predgovoru 1. broju o knjižici napisao: „Sva ta nadahnuta uhvaćena mrežicom za leptire. Fluidna imaginacija mladenaštva, talenta, želja, neponovljivosti. Žar, otvorena srca, šarenii neuvhvatljivi leptiri...kao na dlanu!“ Sofija Keča u predgovoru 2. broju nastavlja: „Otvorimo se ljepoti i dopustimo da nas prožme posvema!... Oslušnimo tu ljepotu jer ona je najvrednije što možemo darovati drugome, ali i sami sebi. Nadahnjujmo se njome, bez obzira jesmo li darovatelji ili darivani jer, u tome i jest smisao ove knjige!“, a Marija Gračaković u predgovoru 3. broju piše: „... poetska riječ i likovni iskazi naših učenika djeluju poput kuće: imaju svoja vrata, predvorje, osunčane prozore, sive podrume, zavojite stepenice,

svijetle i tamne zakutke iz kojih proviruju, ili se pak u njima skrivaju, riječi obojene maštom, radošću, ali i gorčinom pelina.“ Zbornik je trosjeljno komponiran: po jedan blok pripada Poreču (radovi učenika osnovnih i srednjih škola na hrvatskom i talijanskom jeziku, dobitnici nagrade Laurus nobilis kao i pohvaljeni radovi), Crikvenici (radovi učenika osnovnih i srednjih škola, dobitnici nagrade Grada Crikvenice kao i pohvaljeni radovi) te zagorskih osnovnih i srednjih škola (dubitnici Male nagrade Gjalski i Nagrade Gjalski za srednjoškolce kao i pohvaljeni tekstovi). Pridružili su nam se i varaždinski gimnazijalci, budući da i oni sudjeluju na natječaju za srednjoškolsku nagradu Gjalski. Bogatom literarnom stvaralaštvu dostoјno uz bok stoji i likovno stvaralaštvo učenika osnovnoškolskog i srednjoškolskog uzrasta. Pisati i slikati, kreativno se izražavati, znači mijenjati unutarnji prostor vlastitoga svijeta, znači biti u potrazi za novim spoznajama i snovima! Dugoročno isijavati ljepotu, trajno biti prisut u svakom trenutku stvaralačkog čina i živjeti taj čin znači darovati svijetu svoj san, a mi smo tijekom proteklih osamnaest godina hvatali te snove i na taj način predstavljali mlade naših triju zavičaja; pokazujemo koliko im je toga zajedničkog i u čemu su izvrsni - na čemu im svima čestitam kao i njihovim voditeljima. U tekstu Zovem se PoZiCa učenica iz Crikvenice napisala je o našoj knjižici, porečkoj, crikveničkoj i zabočkoj, svojevrsnom spomenaru generacijama mladih ljudi u slavu, sljedeće: „Plavetnilo mora i jasnoća neba u očima, u osmijehu, u mirisima, u njedrima Primorja, Istre i Zagorja. A srce? Ono je prepuno bijelih listova ispisanih riječima toplim, riječima moćnim, riječima čarobnim, ... Njedra mi zakriljuju riječi zanosne, vedre, tužne, ljubavne, ozbiljne, tajnovite..., a lice umivaju riječi nadahnute mlađošću, ljepotom u kojoj se drže za ruke „ča“, „kaj“, „što“ i pokoja talijanska riječ... Radujte se sa mnom, jer ja sam jedna. Zovem se PoZiCa.“

Hržica, Lucija Švaljek, Barbara Dolenc, Juraj Belošević, Iris Spajić i Andrija Jurki.

Radionica je ugostila nekadašnje polaznike i dobitnike Srednje nagrade Gjalski

RADIONICA Put u središte kratke priče

P I S E M I R O S L A V
M I Ć A N O V I Ć

Radionica Put u središte kratke priče pokušaj je da se iz različitih perspektiva sagleda paradoksalna narav priče: njezina kratkoća i fragmentarnost proizvode nerijetko začudnost i neobičnost koja je pamtljiva i upečatljiva. Kako nastaje kratka priča? Tko je njezin pripovjedač? Tematsko-motivski prostor kratke priče? Jezik i pričanje u svakodnevici? Kako kratku priču pisati – kako je čitati? Možda radionica, njezin voditelj i polaznici ne mogu i neće odgovoriti na sva pitanja; ali upravo je to mjeru događaja, iskustva potrebnog za kratku priču – za ono što pišemo, čitamo i govorimo o sebi i svijetu u kojem živimo. Ove je godine Radionica ugostila neke nekadašnje polaznike i dobitnike Srednje nagrade Gjalski, pa su tako svoja iskustva s ovogodišnjim polaznicima podijelili Filip Matijević, Sanja Ždralović, Valerija

Drvorezna matrica izrađuje se specijalnim dlijetima (nožićima) tako da se s drvene ploče dube nepotrebni dijelovi, a ono što se otiskuje ostaje povиšeno

LIKOVNA RADIONICA UMJETNIČKE GRAFIKE 2014.

Slika iza riječi

PIŠE CARMEN BAČURA POTOČIĆ, PROF. LIKOVNE KULTURE

Likovna radionica umjetničke grafike održana je i ove godine, osmi put za redom, pod radnim nazivom *Slika iza riječi*. Namjenjena je učenicima srednjih škola kzz koji žele upoznati i izraditi umjetničku grafiku. Radionica je osmišljena tako da sudionici likovno, svatko na svoj način, ilustriraju tekstove K.Š.Gjalskog. Svake godine izrađuju matrice i otiske u jednoj od umjetničkih grafičkih tehnika poput suhe igle, bakropisa ili linoreza, a ove godine iskušali su drvorez.

Drvorez je najstarija grafička tehnika stara više od 5000 godina kada su drveni pečati korišteni za dekoraciju tkanina u starom Egiptu i Indiji. Tehnika je došla i do Europe gdje su prepisivači rukopisa, minijaturisti, u 14. st. rabilili male izrezbarene drvene ploče koje su otiskivali na određeno mjesto u manuskriptu (rukopisu). Takav otisak,

koji je naknadno koloriran, zamijenio je i ubrzao ručno iscrtavanje i oslikavanje inicijala. Radionica se održava u prostorima Škole za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok gdje su osigurani svi tehnički i prostorni uvjeti. Sudionici u kreativnom procesu, od ideje do realizacije, izrađuju grafički artefakt. Ideju za motiv pronalaze u riječima K.Š.Gjalskog koju zatim kroz izradu skica definiraju i oblikuju u likovni prikaz.

Prema skici izrađuje se matrica, a potom i grafički otisak. Drvorezna matrica izrađuje se specijalnim dlijetima (nožićima) tako da se s drvene ploče dube nepotrebni dijelovi, a ono što se otiskuje ostaje povиšeno. Takva matrica se nabavlja i kroz grafičku prešu otiskuje na papir ili, u slučaju ovogodišnje radionice, na tkaninu.

Radovi nastali u radionici mogu se pogledati i doživjeti na izložbi u Gimnaziji A.G. Matoša do 15. studenog 2014.

Polaznica likovne radionice 2008. bila je i **Lucija Mrzljak** - vrlo cijenjena mlada ilustratorica i animatorica koja trenutno živi, studira i radi u estonskom glavnom gradu Tallinnu.

*Sudionici deju za motiv
pronalaze u riječima
K.Š.Gjalskog koju zatim
kroz izradu skica definiraju
i oblikuju u likovni prikaz.
Prema skici izrađuje se matrica,
a potom i grafički otisak.*

PREDSTAVA

Kreket Renea Medveška

Predstava Kreket redateljsko je ostvarenje Renea Medveška, nastala prema predlošku američkog dramatičara Davida Mameta, u koprodukciji Teatra EXIT i Scene Gorica. Ova verzija bajke o princu-žapcu, u kojoj se princ pretvori u žabu kako bi sagledao istinske životne vrijednosti kojih nije bio svjestan dok je živio u izobilju, zapravo je priča o osobnim ograničenjima i predrasudama. U predstavi igraju Luka Dragić, Mia Anočić-Valentić, Ivan Grčić te blues glazbenik Adam Semijalac poznatiji kao Bebe Na Vole.

„Postajanje čovjekom mukotrpan je proces koji traje cijelog života i koji nas dovodi u kušnju da zaniječemo sve čime smo pokušali osmisliti svoj bitak i prikriti svoju malenost i neznanje. I nerijetko tek kada smo na dnu, iz žablje perspektive, spoznajemo pravu veličinu te malenkosti i sagledavamo je u odnosu spram čudesnog i neshvatljivog beskraja svemira. I tada ostajemo bez riječi. Spoznajemo. Čudimo se. Divimo se. Zahvalni smo. Postajemo ljudi. Sve ostalo je kreket.“

PROMOCIJA KNJIGE

Gospon profesor i 55 lakih komada

55 lakih komada donosi pedeset i pet eseja podijeljenih na satirične tekstove, kritike i recenzije, putopisne tekstove te na fenomenološke tekstove. Autor u njima bilježi detalje iz svakodnevice koji mu privlače pozornost pažljivo važući i objašnjavajući pozitivne i negativne razloge zauzetih stavova, nastojeći zapravo na duhovit način ukazati na ozbiljne probleme naše suvremenosti. Darko Milošić (1967.), završio je studij kroatistike na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, a od 1994. radi u Školi za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok. Niz godina bavi se prevodenjem stručne i popularne literature s područja psihologije, pedagogije, teologije i publicistike, a uz poslove urednika u izdavačkoj kući Sandorf redovito piše i blog pod imenom *Gospon profesor*.

<http://blog.vecernji.hr/darko-milosic>

IZLOŽBA

Grafička mapa Zdenke Pozaić

U Likovnoj galeriji Gradske knjižnice, svoju grafičku mapu predstavit će Zdenka Pozaić. Pjesničko-grafička mapa *Križ i sidro* sadrži pet pjesama i pet drvoreza / linoreza u boji. Predstavljene su pjesme Mavra Vetranovića, Dragutina Domjanića, Nikole Šopa, Serafina Mičića i Ivana Goluba. Predgovor mapi *Križ i sidro* napisao je akademik Josip Bratulić, a izdavač je POU Zabok. Zdenka Pozaić rođena je 1940. godine u Čazmi, a diplomirala je na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti. Do sad je imala pedesetak samostalnih izložbi, te više od tristo skupnih izložbi u zemlji i inozemstvu. Objavila je šest pjesničko-grafičkih mapa i trideset osam naslova u Biblioteci Riječ i slika. Pokretačica je niza pjesničkih biblioteka, a 2012. joj je objavljena i monografija.

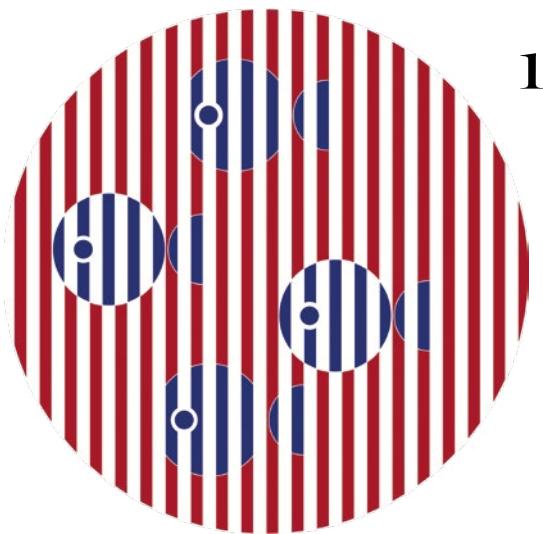
IZLOŽBA

Tadićevi autoportreti u Velikoj galeriji

WHAT HAPPEN TO MR. AUTUMN?

Stipan Tadić rođen je 1986. u Zagrebu. Nakon završene Škole primijenjenih umjetnosti diplomirao je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 2011. godine u klasi prof. Zlatka Kauzarića Atača. Od prve samostalne izložbe 2009. godine, izlagao je na brojnim samostalnim i skupnim izložbama u zemlji i inozemstvu. Dobitnik je nekoliko nagrada među kojima je i HDLU-ova godišnja nagrada za mладog umjetnika 2013. godine. Živi i radi u Zagrebu. Bavi se slikarstvom u tradicionalnom smislu, većinom uzimajući za polazište portrete svojih bližnjih ili samoga sebe. Trenutno je jedan od vodećih domaćih slikara mlade generacije na polju figurativnog slikarstva. U zabočkoj Velikoj galeriji predstaviti će se crtežima te autoportretima u tehnici ulja na platnu.

15

IZLOŽBA *Gradele* Tomislava Ostrmana

Tomislav Ostrman rođen je 1978. godine u Zagrebu, gdje je završio svoje osnovno i srednjoškolsko obrazovanje. Studirao je na Pravnom fakultetu, a diplomirao Arthouse-College for visual arts u Ljubljani (Slovenija). Trenutno se usavršava na doktorskom studiju Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Igora Rončevića čiji je ujedno i asistent od 2013. godine. Iza njega stoji niz samostalnih i grupnih izložbi kako u Hrvatskoj tako i šire. Specifičan u svom izričaju, nadograđuje svoj slikarski utopijski svijet preko klasičnih tehnika dok nove mogućnosti izražavanja pronalazi u intermedijalnosti montaža, različitim materijalnim strukturama, reljefima i performansima. U Regaleriji će se predstaviti izložbom *Gradele* koja prikazuje životnost i idealizam kroz umjetnikov utopijski svijet inspiriran morem, tradicijskim spremanjem jela, zadovoljstvom i veseljem nekih ugodnih morskih atmosfera. Identitet likova prikazanih na slikama, svojevrsni je spoj kritike društva, javno remećenje monotonije uvriježenih konvencija te nagovor da naš unutarnji zaigrani svijet postane „eksterijeran“. Umjetnost koja se poigrava svakako je odraz umjetnikove promjene i prisutnosti koju komentira na vrlo istačan i duhoviti način.

DANI KSAVERA ŠANDORA GJALSKOG

ZABOK ~ 20.-25.10.2014.

www.danigjalskog.com

PONEDJELJAK
20. listopada

- 9.00**
Radionica
Čitaj i piši
s piscem
u kući pisca
VODITELJ
Zoran Ferić
(Dvorac Gjalski)
- 18.00**
Otvorenje
Dana K.Š.
Gjalskog

Izložba slika
Stipana Tadića

(Velika galerija
– Zivtov trg 10)

UTORAK
21. listopada

- 15.00**
Proglašenje
pobjednika i
dodjela Male
nagrade Gjalski
(OŠ K.Š. Gjalskog)
- 17.00**
Izložba slika
Tomislava
Ostrmana

(Regalerija,
Regeneracija)

SRIJEDA
22. listopada

- 17.00**
Predstavljanje
Radionice
kreativnog
pisanja,
Fotoradionice
i Likovne
radionice
umjetničke
grafike

(Gimnazija AGM)

ČETVRTAK
23. listopada

- 17.00**
Proglašenje
pobjednika
i dodjela
Nagrade Gjalski
za učenike
srednjih škola
(Gimnazija AGM)
- 11.00**
Dan Osnovne
škole
(OŠ K.Š. Gjalskog)
- 17.30**
Promocija
PoZiCe –
knjige literarnih
i likovnih
radova učenika
Poreča, Zaboka
i Crikvenice

(Gimnazija AGM)

PETAK
24. listopada

- 17.00**
Svečanost
dodjele
Književne
nagrade
Ksaver
Šandor
Gjalski
(OŠ K.Š. Gjalskog)

SUBOTA
25. listopada

DOBRE LIBRE ~ DOBRE VIBRE ~ DOBRE LIBRE ~ DOBRE VIBRE ~ DOBRE LIBRE ~ DOBRE VIBRE ~ DOBRE LIBRE

19.00

- Predstavljanje
zbirke pjesama
Venček
od mirte –
Martine Mirt
Ordanić

(Velika galerija)

19.30

- Kazališna
predstava
Kreket –
Scena Gorica i
Teatar Exit

(Multimedijski
centar)

19.00

- Predstavljanje
knjige
55 lakih
komada –
Darka Milošića

(Gradska knjižnica)

19.00

- Predstavljanje
pjesničko-
grafičke mape
Križ i sidro
Zdenke Pozaić

(Gradska knjižnica)

21.00

- Plesnjak **Je li**
Gjalski plesao?

(Klub Regenerator)

SPONZORI

 Zagrebačka banka
UniCredit Group

 TONDACH

 ERSTE BANK

 europalat

 DUNAPACK

 Zagorski vodovod d.o.o.
za proizvodnju i distribuciju vode

 KOMUNALNO
ZABOK d.o.o.

 CROATIA OSIGURANJE

 HUNCUT

 TERME TUHELJ

 EPLOG
STUDIO